

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **AUTODOPRAVA K & K, s.r.o.**, se sídlem Chrudichromská 2156, Boskovice, zast. Mgr. Lucií Dufkovou, advokátkou se sídlem Wittgensteinova 1217/2, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2020, čj. 18450/20/5300-22443-607102, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2023, čj. 29 Af 54/2020-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám její zástupkyně Mgr. Lucie Dufkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj doměřil žalobkyni dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 12. 2014, čj. 4214513/14/3007-50524-702850, za prosinec 2010 nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 200 000 Kč a uložil jí zaplatit také penále ve výši 40 000 Kč. Nedoplatek měl vzniknout na základě fakturovaného plnění od jednoho z dodavatelů žalobkyně (M. J.), který sám DPH neodvedl. Žalobkyně se proti tomuto doměření bránila odvoláním, které žalovaný v roce 2016 zamítl. Žalobkyně se tehdy obrátila na správní soudy a s první žalobou u Krajského soudu v Brně uspěla (rozsudek ze dne 24. 4. 2018, čj. 29 Af 28/2016-117). Následnou kasační stížností žalovaného Nejvyšší správní soud zamítl (rozsudkem ze dne 12. 6. 2019, čj. 2 Afs 162/2018-43).

[2] Žalovaný se tedy věci zabýval znovu. Na základě závazného právního názoru krajského soudu se měl více věnovat údajnému zapojení žalobkyně do daňového podvodu na DPH, jelikož samotnému žalovanému o tom dříve vznikly pochybnosti. I podruhé

žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl. Vyšel z toho, že žalobkyně o účasti na daňovém podvodu věděla nebo vědět mohla.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Žalobkyně se opět obrátila na krajský soud se správní žalobou. Podala stručnou žalobu, ve které uvedla jen, že je rozhodnutí žalovaného nezákonné, protože neprovedl všechny navrhované důkazy. To bylo v rozporu se závazným právním názorem správních soudů. Den před ústním jednáním před krajským soudem žalobkyně žalobu podrobněji doplnila. Žalovaný podle ní nebral v potaz, že její dodavatel nebyl nekontaktní, což je jeden ze znaků daňového podvodu. Dodavatel se také snažil situaci řešit požádáním o splátkový kalendář. Žalobkyně a její dodavatel se neznali nějak dlouhodobě, jak tvrdí žalovaný, ale v minulosti spolu uzavřeli jednu transakci. Žalovaný nebral na zřetel ani to, že byl její dodavatel odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 let. Žalovaný také na základě svědeckých výpovědí špatně vyhodnotil zdravotní stav dodavatele a bagatelizoval ho. Žalobkyně v doplnění dále rozvedla, že žalovaný neprovedl důkazy, které měly všechna tato tvrzení dokládat a které mu v daňovém řízení navrhovala. Konkrétně měl žalovaný přistoupit k výsledku uvedeného dodavatele žalobkyně, k obstarání jeho zdravotnické dokumentace z období, kdy utrpěl zranění a nemohl vykonávat pracovní úkoly, a k zadání vypracování znaleckého posudku ke stanovení hodnoty poskytnutého plnění.

[4] Krajský soud žalobu tentokrát v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Vypořádal se i s textem doplnění žaloby (jeho obsah posoudil jako rozvinutí obecných bodů původního znění žaloby). Námitky ale neshledal důvodnými. Co se týká nekontaktnosti dodavatele a jeho snahu o řešení situace, krajský soud uvedl, že dodavatel nikdy o posečkání s platbou ani splátkový kalendář správce daně formálně nepožádal. Ohledně dokazování dospěl krajský soud k závěru, že všechny důkazní návrhy žalobkyně žalovaný dostatečně vypořádal. Některé důkazy provedl a jen je vyhodnotil jinak, než jak je interpretuje žalobkyně (svědecké výpovědi). U důkazů, které neprovedl, řádně odůvodnil proč (obstarání zdravotnické dokumentace a vypracování znaleckého posudku). Tento postup shledal krajský soud zákonným a závěr žalovaného o účasti žalobkyně na daňovém podvodu na DPH považoval za dostatečně podložený.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Opět nesouhlasila se závěrem o své účasti na daňovém podvodu kvůli tomu, že o něm věděla nebo vědět mohla. Stěžovatelka a její dodavatel nespolečně dlouhodobě, jak uzavřel žalovaný, ale problematické transakci předcházela jen jedna spolupráce. Dodavatel byl kontaktní, a proto není splněn jeden ze znaků daňového podvodu. Zároveň byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, takže daň zaplatit nemohl. Závěr žalovaného o jejím zapojení do daňového podvodu stojí dále na tom, že její dodavatel úmyslně nepřiznal a neuhradil daň a že se nejedná o pouhé podnikatelské selhání. Tomu ale nenasvědčují nastalé okolnosti a ty měly být postaveny na jisto právě skrze provedení důkazů, které navrhovala. Stěžovatelka se brání proti tomu, že žalovaný neobstaral zdravotnickou dokumentaci jejího dodavatele, které by prokázala, že utrpěl závažná zranění a delší dobu nemohl vykonávat své pracovní povinnosti. Žalovaný provedl důkaz výpovědi

pokračování

dalšího svědka, její obsah ohledně zdravotního stavu dodavatele vyhodnotil tendenčně a bagatelizoval úraz, který se mu přihodil. Žalovaný také neměl vlastní odbornost na určení hodnoty poskytnutého plnění, a tak měl za tímto účelem obstarat znalecký posudek, což neprovedl.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s odůvodněním rozsudku krajského soudu. To, že dodavatel stěžovatelky DPH neuhradil, je objektivní skutečnost, kterou není třeba dokazovat. Také je zde řada dalších nestandardních okolností, které svědčí o daňovém podvodu. Nekontaktnost, kterou stěžovatelka opakovaně zmiňuje, není nezbytný znak podvodu na DPH. Odsouzení stěžovatelčina dodavatele nemohlo hrát v zaplacení DPH za rok 2010 roli, jelikož byl odsouzen až v roce 2017. Dále se žalovaný věnuje jednotlivým důkazním návrhům, které měl podle stěžovatelky provést. Vysvětluje, proč se rozhodl nepřistoupit k jejich provedení a případně i odkazuje na části svého rozhodnutí, ve kterých je jeho argumentace podrobnější.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Lze ji podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; pokud je podaná z jiných důvodů, pak je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost je nepřijatelná mimo jiné tehdy, pokud se kasační námitky míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí (srov. usnesení NSS ze dne 21. 7. 2022, čj. 8 As 119/2022-19, bod 7, či usnesení NSS ze dne 4. 3. 2004, čj. 1 Azs 23/2004-55). Stěžovatelka rovněž musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedla v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektovala argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti jeho závěrům, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; či ze dne 12. 7. 2024, čj. 8 As 205/2023-25, bod 11).

[9] Přesně taková situace nastala v nynějším případě. Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval kasační argumentací stěžovatelky a porovnáním textu kasační stížnosti a doplnění žaloby zjistil, že jsou až na formální změny téměř totožné. Úvodní obecná východiska pouze stěžovatelka přizpůsobila z formulace žaloby na kasační stížnosti. V dalším textu pak stěžovatelka v zásadě pouze změnila své označení z „žalobce“ na „žalobkyni“. Na některých místech kasační stížnosti, ve kterých stěžovatelka popisuje pochybení žalovaného, přidala dovětek „a krajský soud“ či případně změnila označení z „žalovaného“ na „správní soud“. Pro úplnost lze dodat, že stěžovatelka z textu vypustila několik vět obsažených v doplnění žaloby, které ovšem nijak nezměnily význam celé argumentace, ale sloužily například jen jako shrnutí. Tyto změny jsou ovšem podle Nejvyššího správního soudu opravdu čistě formální. Zcela klíčové totiž je, že nejenom formou, ale i obsahem zůstala argumentace stěžovatelky totožná s tou, kterou již přednesla před krajským soudem.

[10] Nelze ani dospět k závěru, že by stěžovatelka mohla setrvat na své předchozí argumentaci. Krajský soud totiž na všechny její žalobní body odpovídajícím způsobem reagoval. V napadeném rozsudku vypořádal všechny žalobní námitky a věnoval jim v odůvodnění dostatečný prostor. Otázce (ne)provedení navrhovaných důkazů v daňovém řízení se krajský soud věnoval v části IV.2.b napadeného rozsudku. Každému z důkazních návrhů věnoval také samostatný odstavec – hospitalizaci dodavatele stěžovatelky v nemocnici, jeho pobytu ve výkonu trestu, znaleckému ohodnocení ceny poskytnutých služeb, výslechu dalšího svědka i výpisu z živnostenského rejstříku (postupně body 34 až 38 napadeného rozsudku). Krajský soud se věnoval i samotnému naplnění znaků daňového podvodu – je jim věnována část IV.2.c napadeného rozsudku. Konkrétně nekontaktnost dodavatele, personální propojení a vědomé zapojení stěžovatelky do podvodného řetězce (okolnosti, které sama stěžovatelka zpochybňovala) vypořádal v bodech 45 a 46 napadeného rozsudku. Nelze tedy ani uzavřít, že by krajský soud na žalobní argumentaci stěžovatelky nereagoval. Kasační stížnost proto nelze hodnotit tak, že by stěžovatelka přípustně setrvala na své žalobní argumentaci, jelikož ta nyní ve světle reakce krajského soudu bez žádných změn neobstojí.

[11] Aby ve světle shora uvedené judikatury byla kasační stížnost přípustná, stěžovatelka měla uzpůsobit její argumentaci tomu, co již v řízení před krajským soudem zaznělo a na odůvodnění napadeného rozsudku reagovat. To však neučinila.

V. Závěr a náklady řízení

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka z výše uvedených důvodů v kasační stížnosti neuplatnila ani jednu přípustnou kasační námitku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není přípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Proto soud stěžovatelce vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč zaplacený za kasační stížnost, ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. září 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu

pokračování

8 Afs 154/2023-42